

הַחֲזָה וְהַגְרָה - הצוואר, טעונים ארבעה כהנים:
הַחֲזָה בְּאֶחָד, וְהַגְרָה בְּשְׁלֹשָׁה כהנים, סך הכל
אחד עשר כהנים.

שְׁתֵּי יָדַיִם - הרגליים הקדמיות **בְּשְׁנַיִם** - כל כהן
נושא רגל אחת.

שְׁתֵּי דַפְנוֹת - צידי הבהמה **בְּשְׁנַיִם** - כל כהן נושא
דופן אחת, סך הכל חמשה עשר כהנים.

הַקְרָבִים וְהַסֵּלֶת למנחה **וְהַיִּין, בְּשְׁלֹשָׁה שְׁלֹשָׁה**
- כל אחד מהם בשלושה כהנים, הרי סך הכל עשרים
וארבעה כהנים.

בְּמִזְבֵּחַ דְבָרִים אֲמוּרִים שנוהגים בסדר הזה, במספר
הכהנים הנ"ל, וחלוקת העבודות על פי פייס?
בְּקָרְבָנוֹת צְבוּר כגון תמידים ומוספים. **אָבֵל**
בְּקָרְבַּן יָחִיד, אִם רָצָה כהן אחד **לְהַקְרִיב** -
מקריב.

הַפְּשִׁטָּן - הפשטת עורם **וְנִתְחַן שֶׁל אֵלוֹ וְאֵלוֹ** - של יחיד ושל צבור **שְׁוִין**
שהם כשרים בזר ואינם טעונים פייס²⁸:

פרק שלישי

תיאור עבודת היום

משנה א

אָמַר לָהֶם הַמְּמַנֶּה - סגן כהן גדול אומר לכהנים: **צֵאוּ וּרְאוּ** על החומה או על
הגג, **אִם הִגִּיעַ זְמַן הַשְּׁחִיטָה** - אם האיר המזרח, שהשחיטה פסולה בלילה. **אִם**
הִגִּיעַ הזמן, **הַרְוָאָה אוֹמֵר: בְּרַקְאֵי** - האיר והבריק השחר.
מִתְתִּיא בֶן שְׁמוּאֵל אוֹמֵר: הרואה אומר בנוסח הזה: **הָאִיר פְּגִי כָּל הַמְּזֻרָח**
- זמן זה מאוחר מברקאי.

ביאורים והרחבות

28. בגמרא (כו, ב) למדין מהתוספתא, תנא, הפשטן וניתוחן שווין בזר. וכן גרסינן: אמר רב שימי בר אשי: אשכחתינה לאביי דהווה מסבר ליה לבריה (היה מסביר אביי לבנו) "ושחט" - שחיטה בזר כשרה. וכי מאין באת (לפקפק שתהיה פסולה)? מכלל שנאמר "ואתה ובניך אתך תשמרו את כהונתכם" שומע אני אפילו שחיטה? תלמוד לומר: "ושחט את בן הבקר לפני ה' והקריבו בני אהרן הכהנים את הדם", מקבלה ואילך מצוות כהונה. "וסמך ידו ושחט" לימד על השחיטה שכשרה בזר. מכדי, מקבלה ואילך מצוות כהונה, ונתנו בני אהרן למה לי? למעוטי הפשט וניתוח (המותרים בזר, שאינם עובדת כהונה).

וחוזרים ושואלין אותו: **עַד שְׁבַחְכוּרָן? וְהוּא אֹמֵר**
הֵן²⁹

משנה ב

וְלָמָּה הִצְרַכְנוּ לָכֵךְ - לעלות למקום גבוה כדי
לבדוק אם האיר המזרח? **שִׁפְעָם אַחַת עָלָה מְאוּר**
הַלְבָנָה וְדָמּוּ הַכְּהֻנִּים שֶׁהָאִיר מְזַרְחָה, וְשָׁחֲטוּ אֶת
הַתְּמִיד, וְאַחַר כֵּךְ עִמְדוּ עַל טְעוֹתָם וְהוֹצִיאוּהוּ
לְבֵית הַשְּׂרָפָה לפי שנשחט בלילה ונפסל, ושחטו
תמיד אחר³⁰.

לאחר שהאיר היום, **הוֹרִידוּ אֶת הַכֹּהֵן גָּדוֹל לְבֵית**
הַטְּבִילָה - למקווה.

זֶה הַגָּדוֹל הַזֶּה בְּמִקְדָּשׁ: כָּל כֹּהֵן הַמְּסִיךְ אֶת
רַגְלָיו - היוצא לנקבים גדולים - **טָעוּן טְבִילָה**
במקווה, **וְכָל הַמְּטִיל מַיִם** - **טָעוּן קְדוּשׁ** -
רחיצת יָדַיִם וְרַגְלָיִם מן הכיור קודם שיעבוד³¹.

שהיה טעון טבילה קודם שישחט התמיד: המיסך רגליו. כנוי לנקבים גדולים.

ביאורים והרחבות

29. בגמרא (כח, ב) למדין כיצד התנהל דו שיח זה: אחד מן הכהנים עומד על הגג והשני עומד על הקרקע. זה שעומד בגג אומר לזה שעומד בקרקע: האיר פני כל המזרח. זה שבקרקע שואל - עד שבחברון? עונה לו זה שבגג: הן. או הפוך, זה שבקרקע שואל: האיר פני כל המזרח? זה שבגג עונה בשאלה - למה הכונה, האם הכוונה עד שבחברון? עונה לו העומד על הקרקע הן. ופירש רש"י: ומצינו בתלמוד ירושלמי (פ"ג ה"א) **כדי להזכיר זכות אבות מזכירין חברון**.

30. בגמרא (כט, א) שואלין: מתי היה מעשה זה? אם בשאר ימות השנה, הרי אין הכרח שדווקא כהן גדול יעשה עבודה זו? ואם זה היה ביום כיפור, הרי ביום הכיפורים לא יעלה הירח במזרח סמוך לעלות השחר? ותרצו: הטעות היתה בשאר ימות השנה, ומאז תקנו על הכרזת השחר. כמו כן מלמדת המשנה שביום הכיפורים, כאשר מכריזים ברקאי - מורידין כהן גדול לבית הטבילה.

31. **פירוש:** פירש"י: מיסך רגליו - נקבים הגדולים, ולשון מיסך כמו אילן המיסך על הארץ (נזיר נד, ב), לפי שהצריך לנקבים גדולים כורע על ברכיו ומכסה גופו את רגליו, וכן בשאול כתיב (שמואל א, כד) ושם מערה יובא שאול להסך את רגליו. וגרסין בגמרא: בשלמא רגלים משום ניצוצות (טיפות שתן), אלא ידיים מאי טעמא (הלא לא נגעו ידיו בדבר מטונף)? אמר רבי אבא: זאת אומרת מצוה לשפשף (את יתיזי מי הרגלים מעל רגליו). מסייע ליה לרבי אמי דאמר רבי אמי: אסור לאדם שיצא בניצוצות שעל גבי רגליו, מפני שנראה ככרות שפכה ומוציא לעז על בניו שהן ממזרים.